

הַמֶּלֶךְ, הָאֵרִיָּה וְהַפֶּלֶב

אוֹצֵר מְשָׁלִים יְהוּדִי

בַּמַּמְלָכָה רְחוּקָה, חַי מֶלֶךְ חָכָם
שֶׁהֵיטָה לוֹ מִטְרָה בְּרוּרָה: לְהַכִּין
אֶת בָּנוּ לְהִיּוֹת שְׁלִיט רְאוּי, אֲמִיץ
וְחָכָם.

בַּמַּמְלָכָתוֹ הָיוּ שְׁנֵי בַּעֲלֵי חַיִּים
מִיּוֹחָדִים - אֲרִיָּה עוֹצְמָתִי, מֶלֶךְ
הַחַיּוֹת, וְכֹלֵב נִמְרָץ שֶׁהָיָה נֶאֱמָן אֶךְ
גַּם שׁוֹבֵב וְעֶקֶשׁן.

יום אחד, באשר הנסיך היה עדיין
ילד צעיר, לקח אותו המלך לחצר
הארמון, שם האריה שָהָה בכלוב
גדול ומוגן.

המלך פתח את הכלוב והזמין את
בנו להיכנס. הילד נבהל, אך המלך
חינך אליו ואמר: "אל תפחד, בני.
היום תתחיל ללמוד שיעור חשוב".

הַמֶּלֶךְ לִימָד אֶת הַיֵּלֵד בִּיצֵד
לְהַתְנַהֵּג מוֹל הָאֲרִיָּה. הוּא לִימָדוֹ
לְהִישִׁיר מִבֶּט, לֹא לְהַפְגִּין חוֹלְשָׁה,
לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּקוֹל יָצִיב, וּלְהַבִּין
שֶׁהָאֲרִיָּה מְכַבֵּד כּוֹחַ פְּנִימִי יוֹתֵר
מִכּוֹחַ פִּיזִי.

הַיֵּלֵד הִתְקַרֵּב לְאֵט לְאֵט לְאֲרִיָּה,
תְּחִילָה בְּרֹעֵד, אַךְ בְּהַדְרָגָה צָבַר
בִּישָׁחוֹן.

עם הזמן, הילד לא רק למד
לשלוט באריה, אלא גם לשחק
איתו.

האריה, שהפיר בנחישותו
ובאומץ ליבו של הילד, נשכב
לצדו והראה שהוא מכיר בזכות
שלו לשלוט עליו.

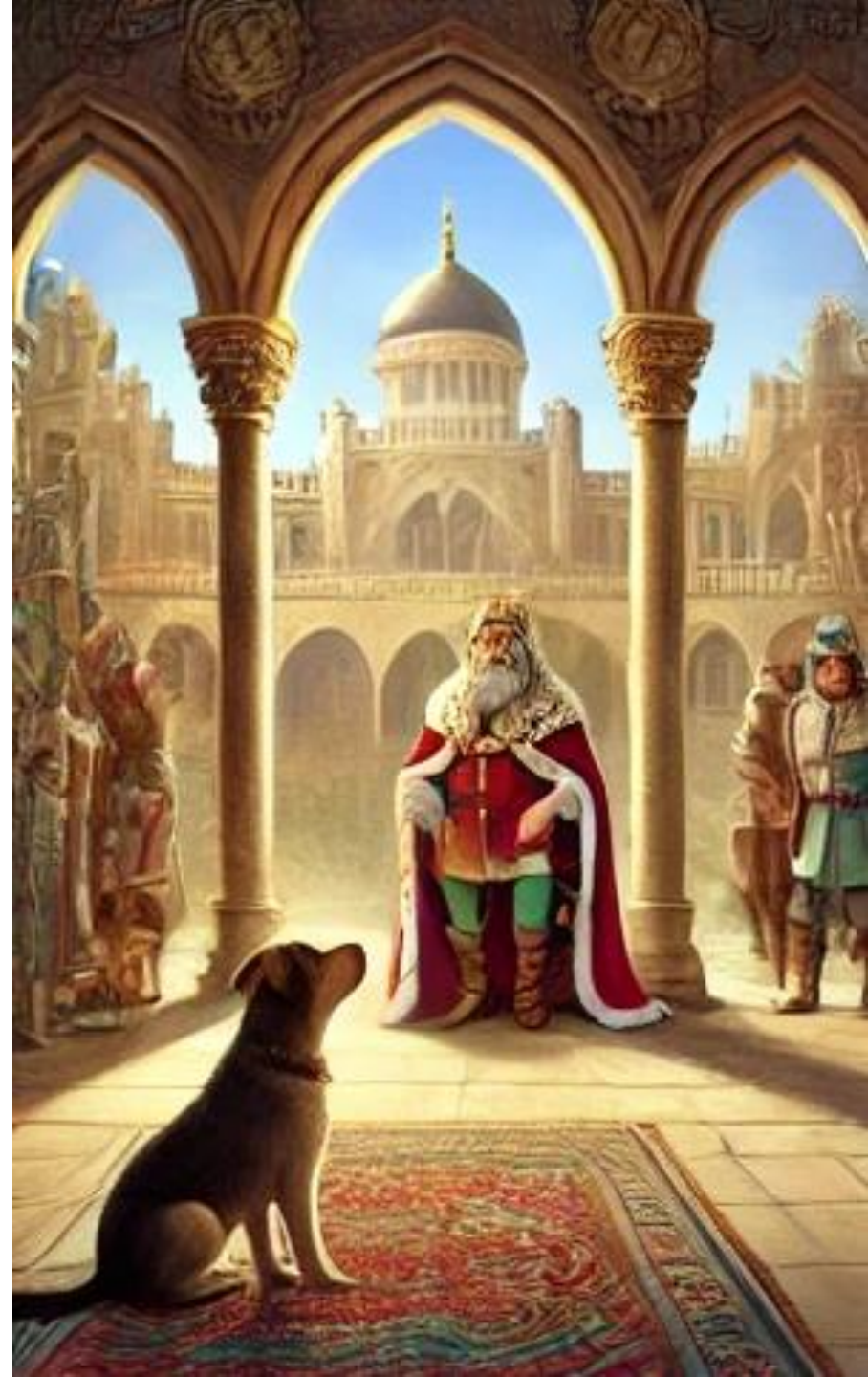

בְּעָבוֹר יָמִים, נִיָּסָה הַכָּלָב לִנְבוּחַ וּלְהַפְחִיד
אֶת הַיֶּלֶד - כְּפִי שְׁנֵהֵג בְּעָבֵר. אֵךְ כְּשֶׁהַכָּלָב
רָאָה אֶת הַיֶּלֶד עֹמֵד בְּטִבְעִיּוֹת לְצַד
הָאֲרִיָּה וּמִלֵּטֶף אוֹתוֹ בְּלִי פֶחֶד, עָצַר הַכָּלָב
בְּמִקּוֹמוֹ.

מִחֲשָׁבָה חֲלָפָה בְּרָאשׁוֹ: "אִם הַיֶּלֶד הַזֶּה
מְסוּגָל לְנִצָּחַ אֶת הָאֲרִיָּה, מָה לִּי לְנִסּוֹת
לְהִתְעַסֵּק אִיתוֹ? הֲרִי הוּא יָכוֹל לְנִצָּחַ אוֹתִי
בְּקִלּוֹת".

מֵאוֹתוֹ רָגַע, הַכָּלָב חָדַל לְהִצִּיק לַיֶּלֶד. הוּא
הִתְחִיל לְכַבֵּד אוֹתוֹ, אֶפִּילוֹ לְהִקְשִׁיב לוֹ.

הַנְּסִיךְ גָּדֹל וְהַפֶּךְ לַמֶּלֶךְ חֶזֶק
וְאַמִּיץ, שְׁאֲנָשִׁים הֶעֱרִיצוּ לֹא
בְּשָׁל כּוֹחוֹ הַפִּיזִי, אֲלָא בְּזָכוֹת
הַעֲוָצָמָה הַפְּנִימִית שֶׁקָּרְנָה מִמֶּנּוּ.
הוּא לָמַד אֶת הַשִּׁיעוֹר הַחֲשׁוּב
שֶׁלִּימָד אוֹתוֹ אָבִיו: "אַחֲרֵי
שֶׁאַתָּה מִתְמוּדָד עִם הָאֲתָגָרִים
הַגְּדוֹלִים בְּיוֹתֵר, שׁוּם דָּבָר קָטָן
לֹא יוּכַל לְהַפְחִיד אוֹתְךָ".

“וַיֵּרָא כִּי לֹא יִכּוֹל לוֹ” –

מֶשֶׁל לַמֶּלֶךְ שֶׁהִיָּה לוֹ כָּלֵב וְאַרִי, וְהִיָּה הַמֶּלֶךְ נוֹטֵל אֶת
בְּנוֹ וּמַלְבְּבוֹ בְּאַרִי – שָׂאֵם יָבֵא הַכָּלֵב לְהַזְדַּוֵּג לוֹ, יֹאמֶר
לוֹ הַמֶּלֶךְ: “אַרִי לֹא הִיָּה יִכּוֹל לַעֲמֹד בּוֹ, וְאַתָּה מִבְקֵשׁ
לְהַזְדַּוֵּג לוֹ?!”.
כֶּךָ, שָׂאֵם יָבֹאוּ אוֹמוֹת הָעוֹלָם לְהַזְדַּוֵּג לְיִשְׂרָאֵל,
יֹאמֶר לָהֶם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: “שֶׁרְכֶם לֹא הִיָּה יִכּוֹל
לַעֲמֹד בּוֹ, וְאַתֶּם מִבְקָשִׁים לְהַזְדַּוֵּג לְבָנִיו?!”.
(בְּרֵאשִׁית רַבָּה עז, ג).